

1

Var nöjd med allt som livet ger
för björntjänst inte gör så glad

I dag det var sista sommarlovsdagen och därför jag hjälpte pappa i affären. Först vi fyllde skyltfönster och klistrade reaprisslappar och sen vi plockade nya varor. På lagret det var fullaste kaos med dammhögar och spindelväv på hörnen. Jag hjälpte rensa och hittade en påse med gamla Turtlestermosar och kartonger med pincetter och nagelklippare. Också jag hittade massa bucklade tomteblossaskar och längre in en gammal brandbil jag vann i skollotteri, det var länge sen (kanske i mellanstadium). Pappa ställde ut termos och brandbil och också han hängde några Snobbenhaklappar i skyltfönster. Jag sa det blev för fullt, men pappa sa det är viktigt allt syns utifrån. Sen han bad mig skriva text på pappskylt.

I morse nämligen vi hittade stulen cykel utanför porten. Den låg helt keff slängd i buske, med punkterad hjul och också pedalerna någon hade tagit. Pappa gjorde snilleblix och sa vi kunde använda cykeln som reklam. Därför vi tog med cykelvraket och ställde den utanför affären med reklamskylt som jag skrev: "Vi har ALLT!" (Pappa valde texten.) Också jag ritade pil så man fattade det var vår affär som

menades. Jag smugglade spritpennan till fickan för extra penna är alltid bra att ha.

Senare Nourdine kom förbi. Han bar Pokemonmaskinen i gammal barnvagn och knackade lycklig på dörren. Cirka i maj maskinen gick sönder och bakom glaset den gula Pokemondjuret bara satt helt still och fast man stoppade pengar ingen plastkula kom. Nourdine lovade han kunde laga och sen hela sommaren han har sagt: ”Snart är den färdig, i övermorgon, nästa vecka, snart ...” Fast egentligen maskinen bara stod på Nourdines rum och samlade på damm.

Pappa öppnade dörren och vi hjälpte barnvagnen över tröskeln för maskinen är fett tung. Nourdine hade oljat alla mekanismerna och fluffat gulpälsen. Nästan maskinen såg ut som nyköpt (förutom reporna på glaset).

”Nå?” Nourdine ropade lycklig. ”Vad säger ni nu då?”

”Den som tror på stenen blir botad av den”, pappa mumlade nöjd.

Pokemonen gungade fram och tillbaka som han skulle och gav det där ljudet och när pappa provade med en femma det surrade och plastkulan kom utåkande. Som tack pappa gav Nourdine tvåhundra kronor och en Turtlestermos.

På eftermiddagen jag sa jag behövde åka till stan för köpa böcker till skolan och sen jag tog tunnelbanan ut till Skärholmen. Det var solig söndag och torget var proppad med folk. Dalanda satt på vanliga bänken, tittade med kisade ögon och direkt när jag såg henne det blev glädje. Bredvid på

bänken hon hade påsar med grönsaker men så fort hon fick syn hon plockade ned. Hon famlade för att ge storkram och trippelkindpuss. Sen hon lutade tillbaka och höll min hand.

Vi satt tysta medan fruktsäljarna ropade bananer till rea-
pris och superbillig gurka. Samtidigt längre bort negrerna
spelade afrikatrumma och duvorna cirklade nära bänken för
dom hoppades på mer bröd. Kanske för dig det låter konstigt
man inte skäms att sitta på bänk och prata med gammal tant.
Och kanske första gången jag snackade Dalanda jag kände
också lite så. Men direkt du skulle ångra om du kände hen-
nes mäktighet. Dalanda kan allt om arabernas historia och
det är hon som har berättat det är vi som har bäst filosofer
och smartast matematiker och grymmast krigare. Också hon
har sagt vi araber är inte som andra blattar utan mera civili-
serade och när hon säger nästan varje gång det går som kal-
laste kår i ryggen.

I dag Dalanda började berätta om massa arabiska förfat-
tare, shunnar som Ghassan Kanafani, Fathi Ghanim och
Naguib Mahfouz som fått Sveriges finaste Nobelpris. Också
hon sa varje jude som kan skriva finns på svenska men fett
få araber. Plus det finns en jude som heter Salman som dissat
Koranen och hans bok finns överallt på svenska.

”Det var ju vi som uppfann bokstäverna, det har väl din
far berättat? När dom gamla egyptierna skrev på papyrus
levde alla européer som barbariska halvdjur.”

”Så egentligen har alla härmat oss?”

”Mm, så skulle man kunna uttrycka det. Och alla dom här gamla texterna finns kvar, precis med samma budskap som när dom skrevs. Texter är ju inte som människor som förändras och glömmar bort saker. Det är lite därför som jag har ... köpt en liten ...”

Ur handväskan hon krånglade fram en tjock skrivbok med röd hårdpärm. Ovanpå det röda det fanns massa guldmönster och bland annat jag såg halvmånen och stjärnan blänka med solljus.

”Här ... Den här är till dig ... Om du bara använder den här på rätt sätt så lovar jag att du aldrig behöver oroa dig för att tappa minnet och bli som min fördömde make.”

Jag nickade allvarlig och tog boken. Från första sekund när jag såg dom tomma sidorna jag kände Kraften strömma genom fingerspetsarna.

”Men du får den bara om du lovar att fortsätta plugga flitigt. Då lovar jag i gengäld att du en dag kommer kunna skriva på arabiska här. Lovar du?”

”Självklart. Walla.”

Dalanda log med alla bruna tänder och klappade mig på huvudet.

”Min lilla drömmare. Du vet väl vad man säger i Egypten: En man utan språk är som en ...”

”... kamel utan pucker – värdelös.”

Dalanda nickade nöjd.

”Just precis. Jag vet att med Allahs hjälp kommer du snart

kunna skriva arabiska lika bra som du pratar. Inshallah!”

Jag svarade också ”Inshallah” och tänkte med längtan på mina lektioner med Safa. Dalanda tittade stolt. Resten av tiden vi snackade Skärisskvaller. Dalanda berättade Juan var tillbaka från sin pappa i Chile och tydligen Alonzo har fått jobb på bärgningsbil. Sen Dalanda berättade hon var lite orolig för nu ännu mera bosnier har flyttat till vår gamla port.

”Jag har alltid haft svårt för jugoslaver”, hon förklarade. ”Jag brukar säga att man alltid ska tänka två gånger innan man litar på folk som startar krig och våldtar sina grannar.”

Jag nickade för att visa jag höll med. När vi kramades hejdå jag kände lukten av slöjtyg och också lite av hennata-tuering och inuti det sved av några minnen och sen allt blev normal igen.

På kvällen jag satt länge på rummet och funderade vad jag skulle skriva. Först jag provade tänka fram historia om en knarkarkille på Plattan som får fultjack av juggemaffian och sen går hämtar vapen för hämnd. Men jag droppade tråden för vad jag vet om knarkarliv eller fultjack? Plus jag har aldrig skjutit med en riktig Glock. Därför jag rev sidan och istället provade skriva rakt på pucken om vad som hänt i dag. Det måste ju vara äktast möjliga och såklart Naguib Mah-fouz skulle aldrig skriva historier om annan än sig och sin liv.